

vzpenja v višave pohlevna ter vitka lipa. Sami ne vemo prav, kam bi se vsedli v senco, ko nas vse vprek vabi. Vender ustavimo se in ostanimo pri svojej pohlevnej lipi. Aj, kako veličasten je s tega vzvišenega kraja pogled v živahno, pod nami ležečo dolino! Glejte, kako vam šumlja tam sredi zelenega travnika bistri studenec, katerega čisto ter hladno vodo je ravnokar priskočila pit brzonoga srna iz gozda! Kako se vali tam po onih gorah peneči slap ter kako krasno se blišči v solnčnih žarkih! Poglejte proti severu, kako se vam blišče snežnikov sive glave, katere uprav sedaj obseva zahajajoče solnce s svojo čarobno svetlobo! In ta rdeča večerna zarija? Kdo bi je ne občudoval? . . . Duh naš, jélite prijateljčki dragi, se povzdigava in puhti k višku k Onemu, ki je vse to ustvaril tako modro, tako veličastno. Oj kako veličasten in lep mora biti še le Tisti, ki je uravnal, da se vsako vzpomlad vsa narava tako lepo opravi in ozaljša ter postane res pravo svetišče božje! Mislite večkrat na to, prijateljčki mili!

Mala kuharica.

Mé mi je Ana,
Nič nisem zaspana
In kuhati znam
Nobenega blizo!
Sedijo za mizo,
Naj bodo le tam.

Ne kuri mi mama,
Zakurim si sama,
Lepó mi gorí.
Purana pripravim,
Na raženj postavim,
Oj dosti skrbi!

Jaz nič ne počivam,
Obračam, polivam,
Da vrè mi in cvrè.
Narežem, poskušam
In gledam, poslušam,
Da v redu je vse.

Ko dvanajst zaklenka,
Bo dobra pečenka,
Na mizo jo dam.
Poglejte purana,
Ki spekla ga Ana!
Li kuhati znam?

Fr. Krek.

Ovca in bik.

(Basen.)

„**D**ivji in surovi bik,“ nagovori nekóč ovca bika, ko sta se skupaj pasla, „ti si sè svojimi močnimi rogovi vedno za boj pripravljen. Glej mene, jaz sem tako miroljubna ter z nobenim orožjem ne pretim sovražniku.“

„Neumna ovca“ — odvrne jej z osornimi besedami bik — „hvaležen sem Stvarniku, da me je oborožil s tako močnimi rogovi, kajti, kdor ni vedno pripravljen na boj, ostane trpin vse žive dni, kakor ti.“

Ali ni bik govoril resnice?

(*Iz češčine preložil A. Kosi.*)

